

Caixer automàtic

Un relat de: [Miquel Bohigas Costabella](#)

Ja fa dies que un home passa les nits a l'habitacle del caixer d'una oficina bancària. Aquest dilluns a primera hora, el director del banc, que sempre és el primer d'arribar, després de desconnectar l'alarma i activar la caixa forta, arreplega els diaris d'ahir i l'entrepà que li ha preparat la senyora (que és com els directors de banc anomenen la seva dona) i es dirigeix, com cada dia des de fa unes setmanes, cap al caixer on l'hoste dorm plàcidament. Obre la porta amb decisió i amb veu solemne diu :

– Senyor, bon dia, són les vuit!. Li deixo el seu esmorzar i els diaris d'ahir. Li recordo que avui a les nou té una cita amb la Junta de Desnonats Anònims.

L'home pobre, arrupit damunt d'uns cartrons, es regira ben endormiscat, i tapant-se els ulls amb les mans remuga:

– Està bé, està bé. Ja hi pensava. Deixa-ho aquí. Et pots retirar.

El director, servicial i obediènt, després de deixar l'esmorzar i els diaris al costat del senyor, agafa el pom de la porta i comença a obrir-la lentament per sortir i tornar al seu despatx.

– No!. Espera't, espera't un moment. –li diu l'home. –Aquest matí, pensa que m'has de canviar els cartrons. Ves a la botiga d'electrodomèstics de la cantonada, a veure si tenen alguna caixa de nevera, d'aquelles més altes, amb congelador, que l'altre dia em vas fer el llit amb els cartrons d'una capsa de rentadora i vaig haver de dormir amb els peus a fora. A veure si t'hi fixes!

El director, des del pas de la porta fa que sí amb el cap.

– Per cert, has de concedir algun crèdit avui?, algun desnonament a la vista?, –encara li pregunta l'home.

– Senyor, ja sap que de crèdits no en fem ara, –contesta el director. –A menys que qui el demani tingui calers de sobres, és clar. I de desnonaments, ara mateix no en tenim cap en cartera. O millor dit, sí, sí que n'hi ha un parell, però són per divendres, –informa el director.

– Doncs divendres recorda-m'ho, que aniré a boicotejar-los, –sentència l'home.

– Molt bé, senyor. Desitja alguna cosa més el senyor? –fa el director.

– Sí, buida'm l'orinal, –s'apressa a dir-li l'home, i llença aquestes deixalles.
I desconfiat, afegeix:

–Fixa't a quin contenidor ho lences!

– D'acord senyor, que passi un bon dia. Amb el seu permís, em retiro, –diu el director amb l'orinal a la mà.

Mentre la porta es va tancant, l'home afegeix un darrer desig:

–Sí, sí, ves, ves. Ah! Dignes-li a la caixera que passi un moment, que m'ha de sergir uns mitjons. Els hi deixo aquí, veus?

El director, amb un peu al carrer, es gira i assenteix amb el cap:

–Molt bé senyor. Ara li dic, no pateixi. L'esperem per dinar?

– No, no, avui no vindré fins tard. He quedat amb uns amics als contenidors del super.

Per fi, el banquer s'acomiada de l'home:

– Senyor, doncs si no desitja res més, ... que passi un bon dia.

– Adéu. I tanca la porta! –li etziba l'home per acabar.

Al cap d'uns cinc minuts, quatre per ésser precisos, una dona d'uns trenta i pocs anys truca a la porta i treu al cap timidament.

– Bon dia senyor Pobre.

– Senyoreta! Senyor i pobre són dues paraules incompatibles. És un oximoron! Com això de la banca ... ètica!
– replica l'home mentre plega els cartrons.

– Sí senyor P .. vull dir... És que no sé com li he de dir! –fa la dona.

– Què és el que no sap com dir-me? –s'estranya l'home.

–No, vull dir que no sé com m'he de dirigir a vostè. Com a senyor o com a pobre, no ho sé, –pregunta la dona, indecisa

– De senyor només m'hi tracta el teu refotut director, –fa l'home, i segueix –D'home, tracta'm d'home. Et puc tutejar, oi?. Perquè és el que sóc: un home i la meva circumstància. Un home pobre, molt pobre, certament.

– D'acord: home!, D'acord! I així, home, què vols? –jo també et puc tutejar, no? – Que et sergeixi els mitjons? –Li replica la dona amb un punt de mala llet.

– Sí, he, he! No. Això és el que li he dit a aquell pobre home! S'ho agafa tot al peu de la lletra, Pobre home, te n'adones?: ell és un pobre home i jo, un home pobre, –aclareix l'home, desfent així els dubtes de la dona, que puntualitza amb autoritat:

– De veritat et penses que jo tocaré aquests ... parracs? Vas llest!

–Dona! No són uns parracs, són un mitjons de marca, que no ho veus: Puto banco! –fa l'home, ensenyant-li la marca dels mitjons

– Molt graciós! Què vols, doncs?, torna a preguntar la dona, mentre es mira el rellotge

– No, res de sergir mitjons. A més no estan gens foradats. És una altra cosa. Una cosa ... personal. –Aclareix ell

–Ui!, una cosa personal! Estic ben intrigada! Compte que estic casada, eh! Salta ella insinuant un somriure

–Enhorabona: jove, guapa, casada i amb una bona feina! I amb una casa preciosa, m'imagino, –afegeix ell, mostrant-li ostensiblement el seu habitatge.

– I tant! No tothom té el privilegi de poder viure en un caixer automàtic! –li engalta ella, ara ja amb un somriure més evident.

– Sí, envoltat de bitllets del – fent onejar els mitjons– puto banco, diu ell rient, per acabar afegint amb seriositat
–Ets feliç?

– ..?

– Diga'm, ets feliç? Vull dir, amb el teu home, amb la teva feina, amb la teva preciosa casa? –insisteix l'home

– A què vé això?. I a tu què t'importa si sóc feliç?, li respon mosquejada

– Però per què t'emprenyes? Per què ets feliç i et fa vergonya admetre-ho? Et fa vergonya ser feliç, sabent que hi ha pobres com jo, eh? –s'acarnissa amb ella, i afegeix: . – O per què no ho ets i tens por de reconèixer-ho? Sí, és això! La senyora té de tot, no li falta de res, mmm, però no és feliç? Llavors se la mira i veu que s'està posant nerviosa. Canviant de to li diu:

–Deus pensar, –Què cony diu aquest desgraciat. Ara em vindrà amb allò que l'home feliç no tenia camisa, –fa, mentre s'aixeca el jersei per ensenyar-li que ell sí que en té de camisa.

– Bé, em dius què vols d'una vegada, que he d'anar a carregar el caixer, – replica ella, que torna a tenir els neulers carregats.

– Oh, i tant! –Salta ell de seguida

–És hora de posar menjar a la menjadora! Que els pobres clients no passin gana!, –fa ell mentre desembolica l'entrepà del director

– Per culpa teva durant la nit no el poden fer servir el caixer, ja ho saps? –el renya ella.

– I tant, és el que té esser tant pobre! Ajudes als altres a estalviar!
Veu que això li ha fet gràcia a la dona, i continua:

–Per què et penses que ho toleren els teus “quefassos” que estigui aquí instal·lat?. Perquè regulo el flux monetari! Osti, que no ho veus que sóc imprescindible pel bon funcionament dels mercats! –aclareix l'home amb benèvol insolència

– Sí, és clar, ets com el Fons Monetari Internacional, però en casolà, –contesta ella, que no pot aguantar-se el riure.

– Compte, no m'insultis, que jo sóc un home honrat. Pobre, però honrat! I aquests del FMI ... –continua bromejant.

– Et veig molt ben informat, d'on ho treus tot això? –li pregunta la dona, tot encuriosida.

I l'home, agafant uns diaris de terra li ho aclareix:

– El teu director, el pobre home, que cada matí em porta els diaris! Mira! Oh, i abriguen, eh! –i fa com si s'acotxés amb la Vanguardia.

La dona que veu que es comença a fer tard li ho confessa:

–Ha! Mira, ara m'has tornat a fer riure. Bé, la companyia és molt ... bona, però ...
I l'home contesta amb un lacònic:

–Sí, d'acord, vés, vés, ...

La caixaera va per sortir, però torna enrera per preguntar-li, encara amb un somriure a la cara:

– En realitat, però, què volies? _acaba preguntant-li.

– No res, només volia veure un somriure de bon matí!. I afegeix: –I veure una cara maca. Com que no tinc mirall!